

че било адресувано отъ Мартина и Пирра, патриарха цариградски, до Давида логотета, за да го поканятъ да вдигне силна войска (срещу въстаницитѣ), да вземе Мартина за жена и да отнеме властѣта отъ синоветѣ на Константина, т. е. отъ млади Константинъ, който управяше съ Хераклия, и неговия братъ. *Когато жителитѣ на Византия получили тази новина, тѣ казали, че авторътъ на този проектъ е Кубратъ, началникъ на хунитѣ, братанецъ на Органа. Този човекъ били кръстень още въ детството си и приелъ въ ндрамата на християнството въ Цариградъ и бѣ израсль при императорския дворъ. Той свързалъ нечувана дружба съ Хераклия I, който били го обикалялъ съ благоволения, и следъ смъртта му той останалъ отъ признателностъ привързанъ къмъ дъцата му и жена му Мартина. Съ съ силата на светлото и животворно кръщение, което той получи, той побѣди всичкитѣ сарвари и елзичници. И тъй, казали, че той покровителствова интереситѣ на Хераклиевитѣ синове и е врагъ на Константиновитѣ.* Поради тази зловѣчна мѣла войскитѣ на Византия и народътъ се възбунтувахъ на чело съ Iouñalios,¹²⁾ по име Теодоръ, синъ на Константина, който били храбъръ воиникъ, като баща си. Когато се готвехъ да атакуватъ логотета Давида, послѣдниятъ избѣга и се затвори въ арменския замъкъ. Iouñalios го прѣсѣдѣва, безъ да може нѣкой да му помогне, отсѣче му главата, която накара да разнасятъ по цѣлия изтокъ. Подиръ това той се яви въ Византия съ голѣма армия, завладѣ двореца, извлѣче оттамъ Мартина и синоветѣ ѝ: Хераклия, Давида и Марина, смѣкна отъ тѣхъ императорската диадема и имъ отсѣка носовѣтъ; следъ това заповѣда да ги закаратъ на Родосъ. Патриархъ Пирръ биде сваленъ безъ участието на синода, измѣнятъ отъ църквата и закаранъ въ Триполисъ; него го изпратихъ на заточение въ мѣстото, гдѣто се намираше Филагри, който били върнатъ. Що се касае до най-малкия синъ на Мартина, то, понеже се боляхъ, да не би той, когато порастне, да стане императоръ, оскопихъ го; но това дѣте умрѣ веднага отъ ужасната си рана. Не направихъ никакви злини на другия отъ синоветѣ ѝ, който, понеже били глухонѣмъ, не били способенъ за тронъ. Обвихъ завѣщанието на стария Херакли за отхвърлено и провъзгласихъ за императоръ Константина, сина на Константина. Послѣ замѣстихъ патриарха Пирра съ Павла цариградски.¹³⁾

Ние привеждаме цѣлия този откъслякъ, за да видятъ читателитѣ, въ каква свръзка се намиратъ извѣстията на Ивана Никчу за Коврата съ събитията, които той ни разказва отъ византийската история. Като оставаме на страна тѣзи послѣднитѣ, ние ще се спремъ тукъ на ония само редове отъ горѣприведения откъслякъ, които най-вече ни интересуватъ и се отнасятъ право къмъ нашата история.

¹²⁾ Трудно е да се възстанови това название. Зотенбергъ прѣдилага, че то е име на нѣкой санъ. Notices et extraits, pag. 580; забѣлка.

¹³⁾ Ibidem, pag. 579—581.

